

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **AGRO Aktivita s. r. o.**, se sídlem Hřebíkova 1873/6, Praha 4, zastoupená Mgr. Lukášem Nývlttem, advokátem se sídlem Na příkopě 583/15, Praha 1, proti žalovanému: **Město Nalžovské Hory**, se sídlem Stříbrné Hory 104, Nalžovské Hory, zastoupené Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem se sídlem Klokotská 103/13, Tábor, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 6. 2025, čj. 55 A 14/2025-43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **je povinna** zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku ve výši 12 270 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupce žalovaného Mgr. Vítězslava Dohnala, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V roce 2014 vydalo zastupitelstvo města územní plán pro obec Nalžovské hory a v roce 2018 přijalo změnu č. 1 územního plánu (dále též „územní plán“). Žalobkyně je vlastníkem pozemku parc. č. st. 2, jehož součástí je zemědělská stavba (sýpka) bez č. p. (dále též „pozemek“).

[2] Dne 9. 11. 2018 podala žalobkyně v návaznosti na změnu územního plánu u žalovaného žádost o vydání opraveného usnesení dle § 70 správního řádu, kterou se domáhala změny funkčního vymezení pozemku. Ten byl podle žalobkyně nesprávně

zařazen do plochy „dopravní infrastruktura“, i když je zřejmé, že jakožto pozemek, na němž stojí zemědělská stavba (sýpka), do této plochy nepatří.

[3] Dne 14. 8. 2019 žalovaný sdělil žalobkyni, že její žádosti nevyhověl, neboť k požadované opravě může dojít pouze změnou územního plánu, tj. procesem upraveným v zákoně č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále též „stavební zákon“).

[4] Dne 15. 5. 2024 podala žalobkyně (věcně) shodnou žádost o opravu zřejmých nesprávností. Na tuto opakovanou žádost již žalovaný nereagoval. Žalobkyně proto podala dne 30. 10. 2024 opatření proti nečinnosti žalovaného, kterou adresovala Krajskému úřadu Plzeňského kraje. Krajský úřad sdělením ze dne 28. 11. 2024 (dále též „sdělení ze dne 28. 11. 2024“) žalobkyni sdělil, že neshledal důvod k postupu podle § 80 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). Dle krajského úřadu se žalovaný nedopustil nečinnosti. Institut opravy zřejmých nesprávností upravený v § 70 správního řádu slouží k opravě skutečně zjevných nesprávností, tj. překlepů, zkomolenin atp., nikoliv k opravě věcných chyb. Krajský úřad dále žalobkyni odkázal na proces přijímání další změny územního plánu města Nařžovské hory, v jehož rámci je zařazen i návrh žalobkyně na změnu funkčního zařazení jejího pozemku.

[5] Žalobkyně podala dne 20. 2. 2025 u Krajského soudu v Plzni žalobu proti nečinnosti dle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), kterou se domáhala toho, aby krajský soud žalovanému přikázal vydat opravné usnesení k územnímu plánu, *a to stran nesprávného zanesení/zakreslení pozemku parc. č. st. 2 v obci Nařžovské Hory, v k. ú. Otěšín, jehož vlastníkem je žalobkyně, do plochy s funkčním využitím dopravní infrastruktury*. Krajský soud žalobu odmítl. Shledal, že proti nevyhovění žádosti o vydání opravného usnesení dle § 70 správního řádu se nelze bránit nečinnostní žalobou. V úvahu připadá pouze žaloba na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 a násl. s. ř. s. Takovou však žalobkyně nepodala. Krajský soud dodal, že nebylo na místě žalobkyni ke změně žalobního typu vyzvat, neboť i kdyby tak učinil, musel by žalobu odmítnout, a to pro absenci plausibilního tvrzení nezákonného zásahu a pro opožděnost.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

[6] Usnesení krajského soudu napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížností.

[7] Podle stěžovatelky neměl krajský soud žalobu odmítnout. Krajský soud nesprávně dovodil, že se proti postupu správních orgánů v dané věci nelze bránit nečinnostní žalobou. Judikatura aplikovaná krajským soudem je nepřiléhavá. Dospěl-li i přesto krajský soud k (nesprávnému) závěru, že proti postupu správních orgánů ve stěžovatelčině případě se nelze bránit žalobou na nečinnost, nýbrž žalobou proti nezákonnému zásahu, měl stěžovatelku vyzvat ke změně žalobního typu. To však krajský soud neučinil s odůvodněním, že stěžovatelka v podané nečinnostní žalobě plausibilně netvrdila zásah do svých veřejných subjektivních práv a nadto ji podala opožděně. Stěžovatelka nesouhlasí ani s jedním z uvedených důvodů. Plausibilní tvrzení stěžovatelka uplatňovala od počátku řízení – stěžovatelka setrvale poukazuje na zásah do její ústavou zaručeného vlastnického práva. Nesprávný je i závěr o opožděnosti zásahové žaloby. Zásah žalovaného je zásahem trvajícím,

pokračování

pročež se neuplatní lhůty stanovené v § 84 s. ř. s. Podle stěžovatelky jsou závěry krajského soudu i nepřezkoumatelné. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby jí soud přiznal náhradu nákladů řízení.

[8] Žalovaný podal písemné vyjádření ke kasační stížnosti, v němž se plně ztotožnil se závěry napadeného usnesení krajského soudu. Krajský soud se podrobně vypořádal se všemi právními i skutkovými námitkami stěžovatelky, a správně dovodil, že žalobu nelze meritorně projednat s ohledem na § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Žalovaný neshledal nedostatky ani ve způsobu odůvodnění krajským soudem formulovaných závěrů. Ty jsou podle žalovaného logické, vnitřně konzistentní a přezkoumatelné. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

[9] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatelka shrnula a rozvedla své kasační námitky. Trvá na tom, že nebyly splněny podmínky pro odmítnutí nečinnostní žaloby. Pokud soud dospěl k opačnému závěru, měl stěžovatelku poučit o možnosti podat zásahovou žalobu. Podle stěžovatelky žalovaný úmyslně oddaluje nápravu stěžovatelkou vytknuté nesprávnosti v územním plánu a soud by jí tak měl poskytnout ochranu. Setrvala proto na návrhu, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, jakož i na návrhu, aby jí soud přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatelka uvedla, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Je-li však kasační stížností napadeno usnesení krajského soudu o odmítnutí návrhu, přichází v úvahu z povahy věci pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu, který v sobě zahrnuje i další důvody dle § 103 odst. 1 s. ř. s. vč. nepřezkoumatelnosti (rozsudek NSS z 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004-98).

[13] Nejvyšší správní soud předně není názoru, že by se krajský soud dopustil nepřezkoumatelnosti. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí přezkoumat (rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2023, čj. 8 As 88/2021-87). Takovými vadami však usnesení netrpí. Z odůvodnění napadeného usnesení jednoznačně vyplývá, proč krajský soud nepřipustil žalobu k věcnému přezkumu, resp. jak přistoupil k hodnocení stěžejních právních otázek (rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2021, čj. 4 As 63/2021-45).

[14] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelkou ani v tom, že by odmítnutí žaloby bylo nezákonné.

[15] Kasační soud přitakává krajskému soudu předně v tom, že proti nevyhovění žádosti o opravu zřejmých nesprávností ve smyslu § 70 správního řádu se nelze bránit nečinností žalobou. Odst. 1 označeného ustanovení totiž nečinností žalobu koncipuje tak, že se jejím prostřednictvím může žalobce domáhat toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí „ve věci samé“. To akcentuje i judikatura. Např. v rozsudku ze dne 17. 6. 2022, čj. 2 As 118/2020-40, Nejvyšší správní soud uvedl, že „pojmu ‚rozhodnutí‘ podle § 79 odst. 1 s. ř. s. je potřeba rozumět ve smyslu legislativní zkratky zavedené v § 65 odst. 1 s. ř. s. Nad její rámec však zákonodárce zužuje rozsah ochrany před nečinností pouze na ta rozhodnutí, která jsou rozhodnutími ve věci samé. A contrario tak budou z ochrany před nečinností podle § 79 odst. 1 s. ř. s. vyloučena ta rozhodnutí správních orgánů, která nejsou rozhodnutími ve věci samé (tedy rozhodnutí procesní povahy), byť by byla přezkoumatelná podle § 65 odst. 1 s. ř. s. V opačném případě by formulace ‚ve věci samé‘ v § 79 odst. 1 věty první in fine s. ř. s. postrádala význam.“ Žalobou dle § 79 a násl. s. ř. s. se lze domáhat odstranění nečinnosti toliko v těch případech, kdy je správní orgán nečinný v situaci, kdy má vydat rozhodnutí ve věci samé, tj. rozhodnutí „kterým se řízení před tímto správním orgánem končí, kterým je autoritativně řešena otázka, která byla předmětem tohoto řízení a které je principiálně přezkoumatelné ve správním soudnictví, tj. rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.“ (rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2014, čj. 4 Aps 7/2013-25, bod 17). To potvrzuje i odborná literatura: „Vyjde-li se tedy z definice v § 65 odst. 1, nečinností žalobou se lze domáhat pouze provedení ‚úkon[u] správního orgánu, jímž se [žalobci] zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti‘ (§ 65 odst. 1), popř. vydání osvědčení, že žalobce určitá práva nebo povinnosti má či nemá.“ (Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. § 79. Wolters Kluwer, Praha, 2019).

[16] Právě takovým aktem je i usnesení o opravě zřejmých nesprávností dle § 70 správního řádu. Opravné usnesení totiž není rozhodnutím ve věci samé. Je to právní akt, jímž se opravují pouze drobné formální nedostatky, vzniknuvší v souvislosti se zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá.“ (rozsudek NSS ze dne 3. 11. 2011, čj. 4 Ads 139/2011-400). Vydáním opravného usnesení dle § 70 správního řádu nedochází k založení, změně, zrušení či závaznému určení práva nebo povinnosti (rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2024, čj. 2 As 388/2023-28). Jinak nelze nahlížet ani na nevyhovění žádosti o vydání opravného usnesení, jak správně dovodil krajský soud.

[17] S krajským soudem lze souhlasit i v tom, že prostředkem ochrany proti nečinnosti žalovaného by mohla být žaloba proti nezákonnému zásahu dle § 82 a násl. s. ř. s. Např. v rozsudku ze dne 13. 3. 2024, čj. 2 As 388/2023-28, Nejvyšší správní soud uvedl, že „nevylučuje, že správní orgán může tím, že nevyhoví podání účastníka, kterým požaduje provést opravu rozhodnutí, v určitých mimořádných případech přímo zkrátit tohoto účastníka na jeho právech (např. pokud jsou vydanému rozhodnutí fakticky odejmuty zákonem předvídané právní účinky v důsledku toho, že rozhodnutí obsahuje zjevnou nesprávnost). Závěr o absolutní nemožnosti bránit se proti připsu správního orgánu odvoláním nezabývá nicméně takového účastníka přístupu k ochraně. Ten by totiž v takovém případě mohl podat žalobu proti zásahu (v širokém slova smyslu) správního orgánu, jenž by spočíval v tom, že správní orgán neprovedl opravu zřejmých nesprávností rozhodnutí.“ (bod 24). Je současně pravdou, že podal-li žalobce ve správním soudnictví žalobu nesprávného typu, je soud povinen jej na tuto skutečnost

pokračování

upozornit a poskytnout mu lhůtu k úpravě žaloby. „Vyzývat žalobce k úpravě žaloby z povahy věci není nutno, pokud je z okolností jasné, že žalobce zvolil nesprávný žalobní typ úmyslně, popř. pokud odmítnutí „nesprávné“ žaloby nemůže způsobit žalobci újmu (např. pro projednání „správného“ žalobního typu nejsou splněny procesní podmínky, nebo žalobce zároveň podal „správnou“ žalobu, která bude věcně projednána)“ (bod 35 rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 9. 2019, čj. 1 As 436/2017, a dále nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/20).

[18] Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že právě taková situace nastala v dané věci. I pokud by totiž stěžovatelka upravila nečinnostní žalobu na žalobu zásahovou, musel by ji soud odmítnout, a to mj. z důvodu opožděnosti.

[19] Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být zásahová žaloba *podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.*

[20] Nejvyšší správní soud souhlasí s ohledem na obsah spisu s tím, že nejpozději se stěžovatelka dozvěděla o tvrzeném nezákonném zásahu, tedy o tom, že nebude vyhověno její žádosti o vydání opravného usnesení, na základě sdělení ze dne 28. 11. 2024, které jí bylo doručeno dne 5. 12. 2024. Žalobu však podala až dne 20. 2. 2025, tedy po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty k podání zásahové žaloby, kterou v zásadě nelze prominout (rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2019, čj. 4 As 213/2019-28, a nálezy ÚS ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. I. ÚS 946/16). Jako opožděnou by přitom bylo nutno vyhodnotit žalobu i v případě, že by se její lhůta odvíjela od sdělení ze dne 14. 8. 2019.

[21] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v tom, že uvedená sdělení nelze považovat za trvající zásahy, pro které neplatí lhůta pro podání žaloby.

[22] Z judikatury plyne, že „zásah může být trojího typu: jednorázový, trvající a opakující se. Jednorázový zásah spočívá v jedinečném izolovaném úkonu správního orgánu. Objektivní lhůta k podání žaloby proti jednorázovému zásahu plyne od okamžiku, kdy k zásahu došlo, subjektivní zase od okamžiku, kdy se žalobce o zásahu dozvěděl (usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 8. 2005, čj. 2 AfS 144/2004-110, č. 735/2006 Sb. NSS). Trvající zásah spočívá v trvajícím, nepřetržitém stavu. Subjektivní ani objektivní lhůta u trvajících zásahů nemůže uplynout, dokud tento zásah trvá (nálezy Eurovia, či rozsudek ze dne 26. 6. 2013, čj. 6 Aps 1/2013-51). Opakující se zásah zase spočívá v opakujících se relativně samostatných zásazích stejného typu. Zásahy spolu věcně a časově souvisejí, nejsou však totožné. V takovém případě je na žalobci, který ze samostatně napadnutelných zásahů skutečně žalobou napadne. Lhůta k podání žaloby u opakujících se zásahů plyne samostatně ohledně každého jednotlivého zásahu (rozsudek ze dne 5. 9. 2007, čj. 3 Aps 7/2006-103).“ (rozsudek NSS ze dne 7. 3. 2019, čj. 1 As 348/2018-28, bod 11).

[23] Jak správně uvedl krajský soud, předmětnými sděleními bylo stěžovatelce oznámeno, jakým způsobem správní orgány nahlíží na její žádost, resp. zda budou v příslušné stěžovatelčině věci konat či nikoliv. Stěžovatelka tak byla o postoji správních orgánů spravena označenými sděleními, které jí byly doručeny ve zcela jednoznačně určitelných momentech, od nichž je nutno odvíjet jak subjektivní, tak objektivní lhůtu pro podání žaloby proti nezákonnému zásahu. Shrnutý *modus operandi*, resp. charakteristika

předmětných sdělení přitom jednoznačně odpovídá závěrům citované judikatury, podle které spočívá jednorázový zásah v jedinečném a izolovatelném úkonu správního orgánu (viz výše). Podpůrně lze odkázat i na rozsudky ze dne 13. 3. 2014, čj. 5 Aps 10/2013-76, či ze dne 13. 1. 2016, čj. 1 As 232/2015-44. V nich se soud zabýval povahou zásahu spočívajícího v rozhodnutí nezačít řízení z moci úřední a dospěl k závěru, že rozhodnutí nezačít řízení je svojí povahou jednorázovým úkonem (zásahem), třebaže s trvalými důsledky (rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2013, čj. 4 Aps 1/2013-25). Trvání důsledků jednorázového zásahu však nelze spojovat s během lhůty pro podání žaloby. V daném případě je totiž nutno vyjít z judikatury, podle které *„důsledky jednorázového zásahu spočívajícího ve sdělení o nezačínání řízení tak sice mohou trvat – správní řízení neběží a rozhodnutí potenciálně rozporné s právními předpisy nebylo odstraněno. Samotný zásah, který stěžovatelka napadá, však již netrvá – správní orgán vydal sdělení, kterými stěžovatelku uvědomil o tom, že řízení nezačíná. Trvání jeho důsledků je, jak již soud uvedl výše, odlišnou otázkou, bez vlivu na posouzení žalobních lhůt proti zásahu samotnému.“* (rozsudky NSS ze dne 7. 3. 2019, čj. 1 As 348/2018-28, bod 14). Ani optikou uvedené judikatury tak nelze dovodit, že by lhůta pro podání zásahové žaloby v dané věci neuplynula. Poukazuje-li stěžovatelka na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, čj. 6 Aps 1/2013-51, v něm soud posuzoval zcela odlišnou skutkovou a právní situaci (jednalo se o specifický případ týkající se environmentální problematiky, ve kterém se NSS zabýval otázkami spojenými s během lhůty pro podání žaloby u trvajícího zásahu; závěry uvedené v označeném rozsudku NSS byly nadto pozdější judikaturou překonány – rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2025, čj. 21 As 89/2025-31, bod 23-24).

[24] Lze tedy shrnout, že krajský soud správně dovodil, že i kdyby stěžovatelku poučil o možnosti podání zásahové žaloby, nemohl by ji z důvodu opožděnosti projednat. S ohledem na uvedené je nadbytečné zabývat se kasačními námitkami napadajícími závěry krajského soudu stran absence plausibilního tvrzení nezákonného zásahu. Pokud je totiž žaloba opožděná, nemá soud jinou možnost, než ji bez dalšího odmítnout [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2019, čj. 4 As 213/2019-28].

[25] Důvod k přehodnocení uvedených závěrů neshledal Nejvyšší správní soud ani na základě navazující stížní argumentace (např. stran poukazu na závěry rozsudků civilních soudů, stran poukazu na § 6 odst. 2 zákona č. 89/2014 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů atp.). Tato argumentace nemůže nic změnit na nepřípadnosti podané nečinnostní žaloby a opožděnosti zásahové žaloby (viz výše). Pro danou věc není podstatná občanskoprávní úprava či navazující judikatura. Pravidla pro podání nečinnostní a zásahové žaloby jsou obsažena v soudním řádu správním, na který nahlížel krajský soud v souladu s přílehlavou judikaturou.

[26] Nad rámec věci soud dodává, že ke změně funkčního využití pozemků slouží primárně instituty upravené ve stavebních předpisech, nikoliv institut opravy zřejmých nesprávností ve smyslu § 70 správního řádu, přičemž dle vyjádření žalovaného v současné době probíhá proces přijímání změny č. 2 územního plánu, jehož součástí je i změna regulace stěžovatelčina pozemku.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[27] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[28] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl v řízení plně úspěšný, proto mu kasační soud přiznal náhradu nákladů řízení.

[29] V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce žalovaného dva úkony právní služby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Za tyto úkony náleží mimosmluvní odměna ve výši 2 x 4 620 Kč [§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 2 x 450 Kč. Protože právní zástupce žalovaného doložil, že je plátcem DPH, k nákladům řízení o kasační stížnosti se přičítá DPH ve výši 2 130 Kč (po zaokrouhlení na celé koruny). Za řízení před Nejvyšším správním soudem tedy zástupci žalovaného náleží 12 270 Kč vč. DPH.

[30] Soud dodává, že nepřehlédl, že žalovaný je územně samosprávným celkem (obcí), kterému se zpravidla náhrada nákladů nepřiznává. V daném případě se však jedná o malou obec, která není obcí s rozšířenou působností, nemá vlastní orgán územního plánování ani právní oddělení. Nelze proto presumovat existenci dostatečného materiálního a personálního zabezpečení k tomu, aby žalovaný mohl kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy, aniž by musel využívat právní pomoci advokátů (nálezy ÚS ze dne 14. 9. 2010, sp. zn. III. ÚS 1180/10, ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. III. ÚS 2984/09, rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2023, čj. 7 As 232/2022-25; *a contrario* rozsudky NSS ze dne 11. 2. 2019, čj. 5 As 308/2016-50, a ze dne 30. 10. 2012, čj. 2 As 104/2012-35). Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud žalovanému náhradu nákladů řízení přiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. listopadu 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu